

Arrest

nr. 141 133 van 17 maart 2015
in de zaak RvV x / VIII

In zake: 1. x
 2. x,
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen x en x
 3. x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x en x, die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen x en x, en x, die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 november 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 28 maart 2013 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 oktober 2013 de beslissingen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissingen worden verzoekers op 29 oktober 2013 ter kennis gebracht.

De beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker, de minderjarige kinderen en derde verzoekster is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.03.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 2011 in België verblijven, duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ze dienden op 14.10.2011 een asielaanvraag in, die op 12.04.2013 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure - namelijk 7 maanden en 15 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen halen aan dat ze een aanvraag 9ter hebben ingediend op 04.05.2012 en dat deze aanvraag nog hangende zou zijn. Het is zo dat de aanvraag art. 9ter die verzoekers indienden op 04.05.2012 onontvankelijk werd verklaard op 12.04.2013. Dit element vormt zodoende niet langer een buitengewone omstandigheid die betrokkene verhindert om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.

Het feit dat betrokkenen in geen enkel land over een niet precaire verblijfstitel beschikken, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkenen niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De advocaat van betrokkenen beweert dat indien er geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd het gezin zou ontwricht worden en dit een schending zou betekenen van art. 8 van het EVRM. Er dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat het aanhalen van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, heeft de Raad van State gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001). Bijgevolg geldt dit ook voor het aangehaald art. 49 dat stipuleert dat het Verdrag begint te tellen een maand na de goedkeuring en ondertekening ervan.

Ook het aangehaalde artikel 3 van het EVRK heeft volgens het Hof van Cassatie geen directe werking. Wat betreft het aanhalen van art. 12 van het EVRK is het zo dat hoewel de hoorplicht inhoudt dat betrokkenen de mogelijkheid moet gegeven worden om de standpunten op nuttige wijze naar voren te brengen, dit niet betekent dat betrokkenen mondeling dienen gehoord te worden. Art. 12.2 van het EVRK voorziet dat het kind dit zelf kan doen of via een vertegenwoordiger. Bij een aanvraag 9bis wordt het kind vertegenwoordigd door de ouders, die de mogelijkheid hebben alle elementen (inclusief deze van hun kinderen) naar voren te brengen, hetzij in de aanvraag, hetzij via aanvullende stukken. Niets verhindert de ouders overigens om een schrijven van hun kinderen bij de aanvraag te voegen. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Omwille van deze reden kan er geen schending van art. 12 van het EVRK vastgesteld worden zodat dit element geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Hetzelfde gaat op voor art. 29 van dit Verdrag dat stipuleert dat het kind recht heeft op onderwijs dat gericht is op de ontplooiing van het kind. Het aanhalen van dit artikel lijkt ons in deze context misplaatst daar het recht op onderwijs niet aan de kinderen onttrokken wordt.

Verder beweren betrokkenen dat de kans op psychische en psychologische schade groot zou zijn bij een terugkeer naar hun land van herkomst en dat ze zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen zouden voelen. Tevens beweren ze dat de kans op een positieve ontwikkeling klein zou zijn omwille van de identiteitsbreuk en het ontbreken van ontwikkelingsmogelijkheid. Ook halen ze aan dat een eventuele terugleiding naar hun land van herkomst onmenselijk zou zijn. Zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovenstaande vermeldingen volstaan niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

De beslissing genomen in hoofde van tweede verzoekster luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.03.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“[...] Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens verwezen naar de asielprocedure van de verzoekende partijen de schoolgaande kinderen, hun medische regularisatieaanvraag en de toepassing van internationale verdragsbepalingen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegd^d motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

[...]

De verzoekende partijen hebben hun aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op datum van 28 mei 2013.

Op dit ogenblik verbleven de verzoekende partijen legaal in België.

In oktober 2011 hebben de verzoekende partijen asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten, doch deze aanvraag werd negatief afgesloten bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 12/04/201

De tweede verzoekende partij verkeerde aldus op het ogenblik van haar aanvraag in de situatie zoals beschreven in artikel 9bis, §1, lid 2, eerste streepje van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat aan de formele ontvankelijkheidsvereisten voldaan dient te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Op het ogenblik van de aanvraag, bevond de tweede verzoekende partij zich in een situatie waardoor vrijgesteld was van deze formaliteit.

Indien een aanvraag tot regularisatie wordt ingediend zonder het noodzakelijke identiteitsdocument, doch dit identiteitsdocument wordt naderhand toegevoegd, alvorens de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing heeft geveld, dan wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken niettemin geoordeeld dat het identiteitsdocument niet meer aanvaard kan worden omwille van het feit dat de aan de formele ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan dient te zijn op het ogenblik van de aanvraag.

Diezelfde redenering dient in het omgekeerde geval doorgetrokken worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient omtrent de formele ontvankelijkheidsvereiste te oordelen op het ogenblik van de aanvraag niet alleen voor wat betreft het voegen van het vereiste identiteitsdocument, maar tevens voor wat betreft de toepassing van de vrijstelling.

Daarnaast wensen de verzoekende partijen te wijzen op het feit dat de verzoekende partijen, gelet op hun hangende asielprocedure op het ogenblik van hun aanvraag, zich zonder enige twijfel in de

onmogelijkheid bevonden om terug te keren naar hun land van herkomst, hetgeen een buitengewone omstandigheid uitmaakt (zie infra).

Niet alleen dient de formele ontvankelijkheidsvereiste beoordeeld te worden op het ogenblik van de aanvraag; ook dient de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden beoordeeld te worden op het ogenblik van de aanvraag.

[...]

De Verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce. "

(Zie de Raad van State, arrest nr. 99.769/dld. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, de schoolgaande kinderen, de ernstige medische aandoening van de tweede verzoekende partij en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien heeft de verzoekende partij deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

[...]

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding,

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de feitelijke gegevens of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

- [...]

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

"Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat daarom deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen."

(Zie de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27/11/2012)

Er wordt in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (duurzame lokale verankering, vrienden- en kennissenkring...) niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet. Er is geen sprake van een ware motivering.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

Er dient benadrukt te worden dat de integratie van de verzoekende partijen is ontstaan in een langdurige periode van legaal verblijf.

De verzoekende partijen hebben bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken en de verzoekende partijen hebben weliswaar hun integratie zelf gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik hebben gemaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten de ingeroepen buitengewone omstandigheden te beoordelen, omwille van het feit dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

- [...]

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Zie de Raad van State nr. 58.969,1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

De rechten van het kind (cf. infra) zijn evenzeer gewaardeerde rechten als het recht op privé- en gezinsleven. Bijgevolg dienen de rechten van het kind en de onafwendbare schending van deze rechten afgetoetst te worden van het doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken wenst te bereiken - in casu het naleven van deze formaliteit.

Dat van een gezin met (minderjarige) schoolgaande kinderen vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die de kinderen alhier kennen achter te moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit. De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de schending van de kinderrechten, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

- [...]

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009. Zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en) de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partijen is niet geheel in overeenstemming met één van de situaties beschreven in de regeringsinstructies, doch vindt aansluiting bij meerdere criteria die een langdurige procedures en een langdurig ononderbroken verblijf, gepaard gaande met schoolgaand kinderen, als maatstaf vooropstellen.

De situatie van de verzoekende partijen kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie dewelke buitengewone omstandigheden impliceren.

De verzoekende partijen mochten verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zouden kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Er kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden niet overeenstemt met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de regeringsinstructies, doch dient vastgesteld te worden dat de feitelijkheden eigen aan het dossier van de verzoekende partijen bewijs leveren van hun duurzame lokale verankering en van hun wil tot werken.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partijen reeds geruime tijd ononderbroken in België verblijft en dit reeds sinds 2011, aldus twee jaar.

Daarnaast is het zo dat de verzoekende partijen zich hebben geïntegreerd in België, taallessen hebben gevolgd en een sociaal netwerk hebben opgebouwd. De vele getuigenverklaringen getuigen hiervan.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

- [...]

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, dient ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening gehouden te worden.

De beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de kinderen.

De belangen van de kinderen, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is dienen, in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

Het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van de (minderjarige) kinderen.

De scholing van de kinderen draagt bij tot deze stabiliteit.

Een onderbreking van de scholing schaadt wel degelijk de belangen van de kinderen, waardoor de dienst Vreemdelingenzaken minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten treedt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

[...]

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

[...]

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

Kinderen dienen na een langdurig legaal verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten.

[...]

De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als

buitengewone omstandigheden. In de tweede bestreden beslissing wordt verder vastgesteld dat tweede verzoekster naliet een kopie van het internationaal paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart voor te leggen en de aanvraag evenmin een geldige motivering bevatte die toeliet haar vrij te stellen van deze vereiste opgenomen in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motiveringen van de bestreden beslissingen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2.1. In de mate dat verzoekers betogen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :
- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.2.2.2. In de tweede bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de verblijfsaanvraag in zoverre deze is ingediend door tweede verzoekster niet ontvankelijk is, omdat niet was voldaan aan de voorwaarde dat zij beschikt over een identiteitsdocument en zij evenmin was vrijgesteld van deze voorwaarde.

Tweede verzoekster betoogt in dit verband dat zij wel degelijk was vrijgesteld van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet, waarin wordt voorzien dat de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend niet dient te voldoen aan de voorwaarde te beschikken over een identiteitsdocument. Zij wijst er in dit verband op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op 28 maart 2013 en haar asielaanvraag door de Raad pas negatief werd afgesloten op 12 april 2013. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag. De Raad stelt zo vast dat inzake de asielaanvragen van verzoekers door de Raad op 24 mei 2012 reeds een arrest werd uitgesproken waarbij hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Er blijkt niet dat verzoekers tegen dit arrest een cassatieberoep instelden bij de Raad van State. Aldus blijkt geenszins dat tweede verzoekster thans dienstig kan stellen dat zij ten tijde van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op 28 maart 2013 was vrijgesteld van de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument. De Raad stelt vast dat tweede verzoekster de motivering van de tweede bestreden beslissing voor het overige niet betwist.

2.2.2.3. Verweerder oordeelde in de eerste bestreden beslissing dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom ook in hoofde van eerste verzoeker, verzoekers' minderjarige kinderen en derde verzoekster onontvankelijk is.

Verzoekers betogen allereerst dat zij op het ogenblik van het indienen van de verblijfsaanvraag nog een hangende asielaanvraag hadden en aldus de onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen diende te worden aangenomen. Zij benadrukken dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden moet worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Andermaal merkt de Raad evenwel op dat verzoekers' asielaanvragen door de Raad reeds negatief werden afgesloten op 24 mei 2012. Ook hier mist het betoog van verzoekers bijgevolg feitelijke grondslag. Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c); RvS 7 mei 2013, nr. 223.428). Het wordt op geen enkele wijze betwist dat er dat ogenblik niet langer sprake was van een hangende asielaanvraag.

Verzoekers stellen daarnaast dat gelet op de publieke verklaringen van zowel *“het kabinet De Block als de directie van de dienst Vreemdelingenzaken”* die bevestigen dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog gelden voor zij die eraan voldoen, mag worden verwacht dat iedere beslissing inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdend met de achterliggende filosofie van de instructie. Zij geven aan dat hun situatie weliswaar niet volledig overeenstemt met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de vernietigde instructie, doch sterk gelijkend is aan verschillende hierin vermelde prangende humanitaire situaties, waardoor ook in hun situatie het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden diende te worden verondersteld en niet langer afzonderlijk diende te worden aangetoond of nagegaan.

De instructie waarop verzoekers doelen, werd – zoals zij zelf ook aangeven – evenwel vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 omdat deze *“het mogelijk*

maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.” Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Verzoekers geven aan dat zij zich bevinden in een humanitaire situatie die gelijk op de in de instructie opgenomen humanitaire situaties die een machtiging tot verblijf in het Rijk rechtvaardigen om vervolgens te betogen dat zij niet langer buitengewone omstandigheden dienen aan te tonen, aangezien deze dienden te worden verondersteld, doch deze redenering van verzoekers gaat in tegen de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en voormelde rechtspraak van de Raad van State waarbij werd overgegaan tot de nietigverklaring van de betreffende instructie net omdat vreemdelingen hierdoor ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, ondanks de uitdrukkelijke wettelijke verplichting hiertoe. Het is het bestuur geenszins toegelaten bepaalde vreemdelingen vrij te stellen van de wettelijke voorwaarde van het aantonen van buitengewone omstandigheden.

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Hij heeft hierbij telkens op concrete wijze toegelicht waarom hij van oordeel is dat de aangebrachte elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon verweerder niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou hij de wet miskennen. Verzoekers tonen door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van het Kabinet en de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria in de vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast niet aan dat de in casu eerste bestreden beslissing is genomen met miskennis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur in geen geval toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, in casu de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan.

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip “*buitengewone omstandigheden*” en betogen op algemene wijze dat de door hen ingeroepen elementen wel degelijk als dusdanig zijn te beschouwen. Zij beperken zich aldus in wezen tot het herhalen van hun standpunt in de aanvraag dat er sprake is van buitengewone omstandigheden. Met deze kritiek stellen zij evenwel hun beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheids-toezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het zorgvuldige of het redelijke is te buiten gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Met deze uiteenzetting tonen zij nog niet aan dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen correcte invulling gaf aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*”.

Verzoekers gaan alsnog verder in op de motivering in de eerste bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat de duur van het verblijf en de elementen van integratie in België op zich niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en derhalve niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Verzoekers betogen als zou aldus niet afdoende worden gemotiveerd waarom in hun individuele situatie de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden vormen.

De Raad merkt in dit verband op dat de ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop is gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name vanuit het land van herkomst. Door te stellen dat de duur van het verblijf en de elementen van integratie waarvan melding wordt gemaakt in de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf op zich nog niet verantwoord zijn waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, blijkt niet dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zo merkt de Raad op dat deze motivering in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State.

Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad kan in dit verband ook enkel opmerken dat verzoekers zelf in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet op een begrijpelijke wijze hebben uiteengezet waarom zij van oordeel waren dat de duur van hun verblijf in België of het feit dat zij zich integreerden op enigerlei wijze een belemmering vormde om een beroep te doen op de reguliere procedure. Van verweerder kon derhalve niet worden verwacht dat hij zou onderzoeken en motiveren waarom een lang verblijf en een integratie voor verzoekers geen hinderpaal vormden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Een onvoldoende motivering op dit punt blijkt in casu dan ook niet. De verwijzing in dit verband naar een arrest van de Raad betreffende een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, kan – los van de vaststelling dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – ook bezwaarlijk als pertinent worden beschouwd. Verzoekers stellen dat dit arrest naar analogie kan worden toegepast op de huidige zaak, doch zij gaan hiermee volledig voorbij aan het gegeven dat het onderzoek inzake enerzijds de ontvankelijkheid en anderzijds de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf essentieel verschillend is. Het gegeven dat hun integratie ontstond tijdens een langdurige periode van legaal verblijf en zij hierbij hebben gehandeld als zorgvuldige personen, doet geen afbreuk aan het voorgaande en aldus tonen verzoekers andermaal nog niet aan dat de motivering van de eerste bestreden beslissing op dit punt – die wordt ondersteund door rechtspraak van de Raad van State – foutief of kennelijk onredelijk zou zijn of in strijd zou zijn met de wet. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan voorts ook niet afgeleid worden dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet aanvaard werd omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Verzoekers benadrukken hun verblijf sinds 2011 en hun ingeroepen duurzame lokale verankering in België. Aldus tonen zij evenwel nog niet aan dat verweerder hun situatie incorrect inschatte. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Verzoekers geven aan evenmin akkoord te kunnen gaan met de beoordeling door verweerder van de door hen ingeroepen ontwrichting van het gezin die een schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden. Verweerder motiveerde in dit verband dat enerzijds er geen sprake is van een verbreking van de gezinsbanden, daar de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen geldt voor alle leden van het gezin en anderzijds gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers in gebreke blijven concreet in te gaan op deze motivering in de eerste bestreden beslissing. Zij tonen aldus niet aan dat verweerder op dit punt niet de nodige redelijkheid of evenredigheid in acht heeft genomen. Zij beperken er zich toe te verwijzen naar een schorsingsarrest van de Raad van State, waarin werd gesteld dat argumenten ontleend aan artikel 8 van het EVRM buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken indien er sprake is van een kennelijke wanverhouding tussen het doel en de gevolgen van de vereiste dat de aanvraag moet worden ingediend in het land van herkomst. Verzoekers tonen evenwel geenszins aan dat de situatie die thans voorligt gelijkaardig is aan de situatie zoals deze voorlag bij de Raad van State. Zo stelt de Raad vast dat in het betreffende arrest sprake was van gezins- of familieleden die erkend werden als vluchteling in België. Deze situatie verschilt fundamenteel van de thans voorliggende situatie waarin verweerder vaststelde dat het gehele gezin dient terug te keren naar het land van herkomst, en aldus niet van elkaar wordt gescheiden. In casu blijkt evenmin dat er sprake kan zijn van een veiligheidsproblematiek bij terugkeer die samenhangt met de erkenning als vluchteling van gezinsleden in België. De Raad kan ook slechts vaststellen dat verzoekers in hun aanvraag niet verduidelikten op welke wijze een terugkeer van het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen dit gezinsleven zou ontwrichten, zodat ook niet kan worden ingezien dat op dit punt enige verdere afweging of motivering zich opdrong. In de aanvraag stelden verzoekers bovendien dat indien de aanvraag niet gegrond zou worden verklaard, het gezin zou worden ontwricht, zodat dit argument in wezen zelfs geenszins concreet werd betrokken op de ontvankelijkheid.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert verder dat verweerder eveneens de door verzoekers ingeroepen scholing en belangen van de kinderen en artikelen van het Kinderrechten-

verdrag heeft onderzocht en is nagegaan of op deze grond buitengewone omstandigheden dienden te worden aangenomen. Door louter op algemene wijze te betogen dat de rechten van het kind zullen worden geschonden en op al even algemene wijze te stellen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen disproportioneel is ten opzichte van de rechten van het kind omdat aldus de stabiliteit in het leven van de kinderen in het gedrang komt en deze in onzekere levensomstandigheden zouden terechtkomen, tonen verzoekers het onjuist, kennelijk onredelijk of onwettig karakter van de voorziene motivering niet aan en kan nog niet worden vastgesteld dat het bestuur geen correcte en redelijke inschatting en afweging betreffende hun situatie heeft gemaakt.

Verzoekers maken met hun uiteenzetting niet aannemelijk dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen zoals deze werden ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoekers beriepen zich zo op de scholing van de kinderen. In dit verband motiveerde verweerder dat de scholing van de kinderen niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid, nu niet blijkt dat de kinderen de scholing niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Hij stelde ook dat niet blijkt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven of een gespecialiseerde infrastructuur die niet voorhanden is in het land van herkomst. Verzoekers laten na de manifeste onredelijkheid van deze stelling van verweerder aan te tonen. Het bestuur beschikt bij zijn beoordeling op dit punt over een ruime discretionaire bevoegdheid. Er kan in dit verband ook worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). Door aan te geven dat niet blijkt dat de scholing niet kan worden verkregen in Albanië heeft verweerder ook duidelijk aangegeven dat de scholing kan worden verdergezet in het land van herkomst en aldus blijkt niet dat de stabiliteit van de schoolloopbaan als dusdanig in het gedrang komt. Verzoekers kunnen thans dan ook niet dienstig op algemene wijze voorhouden als zou de scholing van de kinderen worden onderbroken bij terugkeer of de belangen van de kinderen of hun verdere ontplooiings- of ontwikkelingsmogelijkheden worden miskend. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat een verdere scholing in het land van herkomst niet mogelijk is. Er blijkt ook niet dat zij vanuit België de verdere scholing in Albanië niet reeds kunnen voorbereiden, om de continuïteit ervan te verzekeren. Het staat verzoekers ook vrij, indien zij worden geconfronteerd met een bevel om het grondgebied te verlaten, om een verlenging van de uitvoeringstermijn te verzoeken, teneinde hun kinderen toe te laten hun lopend schooljaar te voltooien of te verzekeren dat zij bij aankomst in het land van herkomst onmiddellijk verder school kunnen lopen. Verzoekers beriepen zich verder op verschillende bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, waarbij zij stelden dat de kans op psychische en psychologische schade bij de kinderen groot is, dat zij zich bij een gedwongen terugkeer gekrenkt en afgewezen zullen voelen en dat hun kans op een positieve ontwikkeling klein is omwille van de identiteitsbreuk en het ontbreken van een ontwikkelingsmogelijkheid. Ook op deze punten ging verweerder concreet in. Hij motiveerde zo betreffende de ingeroepen bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en stelde vervolgens in wezen dat verzoekers zich beperken tot algemene beweringen die niet concreet aannemelijk worden gemaakt en om deze reden dan ook niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Andermaal stelt de Raad vast dat verzoekers in gebreke blijven concreet in te gaan op de gegeven motiveringen en zij aldus het onjuist of kennelijk onredelijk karakter hiervan niet aantonen.

In zoverre verzoekers alsnog betogen dat verweerder artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag heeft miskend, stelt de Raad vast dat verweerder terecht vaststelde dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag – dat het belang van het kind omvat – geen directe werking heeft. Dit artikel volstaat, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf immers niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). Verweerder oordeelde verder ook dat een louter algemene stellingname dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen de ontwikkelingsmogelijkheden van de kinderen in het gedrang zal brengen of hen schade zal berokkenen nog niet kan worden aangenomen, na reeds te hebben vastgesteld dat niet blijkt dat de kinderen geen verdere scholing kunnen verkrijgen in het land van herkomst. Het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering kan niet worden vastgesteld. Ten overvloede voegt de Raad hier ook nog aan toe dat de thans bestreden beslissing geenszins een gedwongen terugkeer inhoudt. Verzoekers zijn in de mogelijkheid hun eigen terugkeer te organiseren, waarbij zij hun kinderen op gepaste wijze hierop kunnen voorbereiden.

Los van de vaststelling dat verzoekers een schending van artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag niet uitdrukkelijk hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheid in hun verblijfsaanvraag – zodat het bestuur niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden – wijst de Raad er verder op dat ook deze bepaling een directe werking moet worden ontzegd. Verzoekers kunnen de rechtstreekse schending van deze bepaling evenmin dienstig inroepen (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Verzoekers blijven daarenboven ook geheel in gebreke te duiden op welke wijze de eerste bestreden beslissing het leven van de kinderen in het gedrang zou brengen en evenmin lichten zij concreet toe op welke wijze de verdere ontwikkeling van de kinderen in het land van herkomst zou worden belemmerd.

In zoverre verzoekers verwijzen naar artikel 22bis van de Grondwet merkt de Raad op dat verzoekers deze bepaling evenmin hebben ingeroepen in hun aanvraag, zodat het bestuur hierop ook niet nader kon of diende in te gaan. Artikel 22bis, eerste lid van de Grondwet voorziet dat elk kind recht heeft *“op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit”*. Verzoekers maken evenwel niet met concrete argumenten aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing de integriteit van de kinderen in het gedrang brengt. De Grondwetswijziging van 22 december 2008 (BS 29 december 2008) breidde artikel 22bis van de Grondwet uit met enkele nieuwe bepalingen, meer specifiek met de bepaling dat *“elk kind(...) het recht (heeft) zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan”*, dat *“elk kind recht heeft op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen”* en dat *“het belang van het kind (...) de eerste overweging (is) bij elke beslissing die het kind aangaat”*. Deze grondwetswijziging had tot doel om de grondbeginselen van het Kinderrechtenverdrag op te nemen in de Grondwet, daar *“(v)olgens een meerderheid in rechtsleer en rechtspraak dit verdrag immers niet rechtstreeks toepasbaar (was) in onze Belgische rechtsorde”* (Voorstel tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/001, 4). Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat er voor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen. De voorgestelde grondwetswijziging is daarom geënt op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule. De wetgever moet deze rechten invullen”* (Verslag namens de Commissie voor de Institutionele Aangelegenheden betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet, teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat, nr. 3-265/3, 5). De werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht door de Senaatscommissie voor Institutionele Aangelegenheden, kwam in zijn verslag eveneens tot de conclusie dat waar artikel 22bis van de Grondwet zou worden herzien teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”* (Verslag betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat 2004-05, nr. 1501/001). In een nota aan de werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht in de Kamercommissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de instellingen, stelden professoren J. Velaers en S. Van Drooghenbroeck verder dat de voorgestelde grondwetswijziging *“a priori geen significante wijzigingen in(houdt) op het stuk van het juridisch erfgoed van rechten en vrijheden die thans gelden voor de kinderen die onder de jurisdictie van België vallen. (...) De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuwe verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot dergelijke conclusie. (...) Het zal geen enkele juridische meerwaarde creëren die niet zonder de aanneming ervan zou kunnen bestaan.”* (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/005, 29-33; zie ook: RvS 17 juni 2013, nr. 9717 (c); RvS 29 mei 2013, nr. 223.630; RvS 27 december 2013, nr. 225.957.) Gelet op hetgeen voorafgaat en de reeds gedane vaststellingen met betrekking tot de kinderen, blijkt evenmin dat verzoekers zich in het kader van huidige procedure dienstig kunnen beroepen op artikel 22bis van de Grondwet. Artikel 22bis van de Grondwet, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van de in de Vreemdelingenwet voorziene procedureregels zou uitsluiten.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen zoals deze werden ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf of dat het bestuur in dit verband op kennelijk onredelijke wijze tot de door hem gedane vaststellingen is gekomen of de wet heeft miskend.

2.2.2.4. De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling is gekomen dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hebben aangetoond. In de situatie dat verweerder vaststelt dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet kunnen worden aangenomen, bij gebreke van bewijs of omdat de ingeroepen elementen niet toelaten te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kan worden ingediend, blijkt ook niet dat enige verdere afweging dient te worden doorgevoerd tussen de ongemakken die een terugkeer met zich meebrengt en de doelstelling van de betreffende wetgeving.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.2.5. Specifiek wat het vertrouwensbeginsel betreft, merkt de Raad nog op dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond inzake de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 derwijze dat verzoekers er mochten van uitgaan dat zij verder in België zouden kunnen verblijven en het gegeven dat verzoekers zelf aangeven dat hun situatie niet geheel valt onder deze instructie – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden weerhouden.

2.2.6. Verzoekers voeren daarnaast aan dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en het non-discriminatiebeginsel zijn geschonden, omdat hun situatie gelijkend is aan de humanitaire situaties opgenomen in de vernietigde instructie. Verzoekers blijven evenwel in gebreke op concrete wijze te duiden op welke wijze gelijke situaties ongelijk worden behandeld of ongelijke situaties gelijk worden behandeld. In ieder geval merkt de Raad ook op dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092) en dat de omstandigheid dat aanvragen om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werden zonder dat was voldaan aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te zijn aangetoond, niet impliceert dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Dit onderdeel van het middel kan evenmin worden aangenomen.

2.2.7. Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS